dan je ooit mijn stiefbroeder zoudt hebben kunnen verwonden."

Aldus had Karlowitch zijn werk gedaan. Hij had zonder twijfel kennis gekregen van de verhouding, waarin zijn stiefzuster tot hem, Barnes, stond en dit had zijn naijver opgewekt; en waarschijnlijk ook uit vrees voor de aanstaande ontmoeting had hij gelogen, schandelijk gelogen achter den rug van zijn vijand.

Fred Barnes kon dien nacht den slaap niet vatten, rusteloos woelde hij heen en weer. Het misverstand tusschen hem en Felice behoefde slechts eenige woorden tot opheldering, doch Barnes had zijn trots, en als bij verliefde jongelui de trots spreekt, is het verstand meestal ver te zoeken.

Hij was in zulk een verbitterde stemming dat hij liever gestorven zou zijn, dan een woord tot zijn verdediging te spreken of te schrijven.

* * *

De kamer van Britton was gevuld met jongelui, doch de vroolijke toon, die daar gewoonlijk heerschte, had thans plaats gemaakt voor een beklemmenden ernst.

Britton als de secondant voor Barnes, en Chaillu voor Karlowitch, verrichtten stilzwijgend de noodige voorbereidselen voor den strijd, die geen strijd zou zijn van twee tegenstanders tegen elkander, maar een strijd tegen zichzelven. Dit duel hier zou een geheel ander karakter dragen dan gewoonlijk: het zou geen manslag zijn maar een zelfmoord.

Twee glinsterende revolvers lagen op de tafel. Britton en Chaillu namen ze op en verlieten de kamer, kwamen terstond daarop terug en legden ze weer neer.

„De keus is aan u," zei Barnes.

Karlowitch stapte naar voren, maar Britton trad hem in den weg.

„Mijn vriend is uitgedaagd," zei hij, „hij mag dus kiezen."

„Maar hij staat zijn recht af," zei Chaillu.

Britton bleef echter onverzettelijk op zijn stuk staan, terwijl het meerendeel der aanwezigen hem gelijk gaf. Karlowitch was eensklaps doodsbleek geworden en trok zich terug, terwijl hij mompelde:

„Zooals je wilt!"

Barnes zelf drong er op aan zijn tegenstander de keus te laten, doch Britton verzette er zich tegen met onverklaarbare hardnekkigheid. Eindelijk gaf Barnes toe en naderde de tafel onder de opmerking dat hij niet begreep waarom zijn vriend zoo tegen zijn voorstel gekant was.

„Hij moet eerst geblinddoekt worden!" klonk de stem van Chaillu en uit den hoek waar Karlowitch stond, klonk een goedkeurend gemompel.

Barnes fronste de wenkbrauwen over deze beleediging, die duidelijk te kennen gaf, dat men veronderstelde dat hij met zijn secondant in het geheim samenspande.

Stilzwijgend onderwierp hij zich evenwel aan dezen eisch, naderde toen de tafel, en de eerste revolver die hem in handen kwam, opnemende zei hij:

„Ik kies deze!"

Toen den blinddoek van de oogen trekkende, vervolgde hij: „Vaarwel Britton, ouwe jongen, en mijn welgemeenden dank voor je trouwen bijstand!"

Britton greep de hand van zijn vriend en kneep die hartelijk; hij kon niet spreken. Er was een vreemde kleinmoedigheid in zijn houding, die een groot contrast vormde met zijn kordaatheid van enkele minuten geleden. Zijn gelaat had een geheimzinnige uitdrukking.

Fred Barnes keek van zijn vriend naar zijn vijand, die evenals diens secondant hem met een gelaat vol schrik en afgrijzen aanstaarde.

Toen, de revolver op een armshoogte van zich afhoudend, richtte de Engelschman op zijn hart, vuurde en stond ongedeerd.

Hij had den ongeladen revolver gekozen. Nu was de beurt aan den Rus. Karlowitch echter kroop in een hoek achter de anderen weg, sprakeloos van schrik.

„Karlowitch! Karlowitch!"

Allen behalve diens intieme vrienden laakten den Rus, wiens laffe houding zoo'n scherp contrast vormde met zijn vroegere woorden en het kalme gedrag van den Engelschman. De sympathie was plotseling van den eersten op den laatsten overgegaan en ze drongen er op aan dat Karlowitch zijn woord gestand zou doen.

Doch nu kwam Fred Barnes tusschenbeide.

De geladen revolver grijpende, zei hij: „Neen, neen! Luister een oogenblik. Er waren eenigen onder jelui, die mij eergisteren een lafaard noemden, omdat ik niet duelleeren wilde. Weet je wat hiervan de reden was? A propos, Felix, er zit te veel asch aan je sigaar!"

Snel als de gedachte richtte hij zijn revolver; een schot klonk en de kogel vloog in de deurpost, doch de asch was weggeschoten van de sigaar, die Felix nog tusschen de lippen hield.

„Ik wilde Karlowitch een kans geven, want de partijen waren niet gelijk," zei Barnes kalm. „Mijn voorstel gaf hem deze. Je ziet hoe hij ervan geprofiteerd heeft. Maar hij zal niet ontsnappen. Het zou jammer zijn van de heeren hier vereenigd, die zoo van sport houden, als ze onvoldaan vertrekken moesten en hun gewaardeerde belangstelling onbeloond bleef. Kan iemand ons aan een

ONGELUK TE AMSTERDAM.

Aan de Kattenburgerbrug te Amsterdam sprong een der lantaarns door een ontploffing in stukken. Een kind werd door een der wegspringende stukken gedood.

paar degens helpen?" — Louis Stéphan vloog weg naar zijn kamers eenige huizen verder en kwam spoedig met twee degens terug.

Barnes bekeek ze met critischen blik.

„Wil je kiezen, Karlowitch?"

De Rus aarzelde even, doch hij kon het voorstel niet afslaan, dat zou hem bij zijn kunstbroeders geheel onmogelijk hebben gemaakt. Met tegenzin nam hij een der wapens op.

„Verdedig je!"

Eindelijk kwam het dan toch nog tot een strijd zooals zij zoo gaarne gewenscht hadden en vol verwachting vormden ze een kring.

Karlowitch begon het gevecht met een woedenden aan-

G. REHL v. DRANEN. †

K. SCHAGEN. †

Op 57-jarigen leeftijd is voor eenige dagen overleden de heer G. REHL VAN DRANEN, in leven kapelmeester van het 6e Regiment infanterie. — Te Medemblik is de vorige week de alleenwonende 70-jarige heer K. SCHAGEN vermoord.

val en trachtte door de snelheid en hevigheid van zijn stooten een spoedige overwinning te behalen; geen twee minuten waren er echter verloopen of het was voor elk der aanwezigen duidelijk dat Karlowitch volkomen aan de genade van zijn tegenstander was overgeleverd. Barnes speelde met hem; na een paar minuten zou hij er een eind aan maken en . . . .

Het einde kwam; een snelle draaiïng van het handgewricht en Karlowitch's degen viel kletterend op den grond. Het volgende oogenblik vond den Rus tegen den muur met de punt van Barnes' degen tegen de borst.

Een grimmige lach speelde om Barnes' lippen, een glimlach die alle toorn en minachting uitdrukte, die hij voor zijn tegenstander gevoelde. Hij trad een paar passen terug.

„Wil je hem zijn degen eens geven, Britton!" zei hij.

Maar Karlowitch had er genoeg van.

„Neen, neen!" riep hij uit. „Ik vecht niet meer! Ik ga heen!"

„Niet voordat je mij je verontschuldiging hebt aangeboden."

„Dat doe ik niet!"

„En je wilt niet vechten? Dan blijft mij geen andere keus over dan dit."

Plotseling, met een opwaartsche beweging van zijn wapen, scheurde hij met de degenpunt Karlowitch's wang open van zijn mond tot zijn oor.

De wond was maar gering, weinig meer dan een diepe schrap, doch ze toonde Freds meesterschap op den degen en zou een litteeken achterlaten, dat voor den bezitter een blijvende herinnering zou zijn aan dezen dag.

Ondanks den gunstigen afloop van de ontmoeting met zijn tegenstander was Fred Barnes toch in geen vroolijke stemming, toen hij een uur later tegen donker, nadat door Britton en een half dozijn vrienden zijn schitterende overwinning gevierd was, naar huis terugkeerde. Hij was in de oogen van zijn vrienden volkomen gerehabiliteerd, hij had de beleedigingen van Karlowitch schitterend gelogenstraft, maar daarvan wist het meisje dat hij beminde niets. En voor al het geld der Indische nabobs zou hij zich niet hebben willen vernederen om het haar te vertellen.

Terwijl hij zoo mijmerend voortliep, voelt hij opeens den druk van een zachte hand op zijn arm. Hij keert zich om, het is Felice.

„O, Fred, vergeef me, vergeef me! Ik weet alles! Ik ben zoo verdrietig!"

Hij drukte haar in den arm, terwijl zij snikte van zelfverwijt.

„Ik was trotsch, onbillijk, maar Karl sprak zoo overtuigend.

Maar Paula vernam vandaag de waarheid en nu was ik zoo bang voor jou, dat ik naar Brittons kamers vloog om het afschuwelijk duel tegen te houden. Ze wilden mij evenwel niet binnenlaten. Een van je vrienden kwam naar buiten, en vertelde mij van het lafhartig gedrag van Karl en dat hij een paar degens ging halen. Toen heb ik gewacht en gewacht en gebeden . . . ."

„Daar, daar heb je je loon," zei Fred, terwijl hij de tranen van haar wangen kuste.

„Het was bijna geen vechten!"

„Won je?"

„Dat denk ik wel!"

„Heb . . . heb je hem gedood?"

Fred lachte, een helderen, muzikalen lach, die echode in de nauwe stille straat. Het meisje keek hem vragend aan.

„O, hij is ongedeerd, kindlief," zei hij. „Een simpel schrapje. Hij was vriendelijk genoeg om mij daartoe in de gelegenheid te stellen en misschien . . . vertelt hij je wel alles omtrent onze ontmoeting. Onderwijl stel ik je voor naar je huis te gaan, ik heb je vader over een belangrijke zaak te spreken."

Het verloop van het zeldzame duel was den heer Galton reeds ter oore gekomen en de oude soldaat was ten zeerste verlangend om den held de hand te drukken, ondanks het feit dat zijn stiefzoon de tegenpartij was geweest. De oude heer stond er op, dat hem door Fred met behulp van een oude sabel de verschillende poses zouden worden gedemonstreerd.

Het duurde dus geruimen tijd voor Fred gelegenheid kreeg de aandacht van den kolonel te bepalen bij de eigenlijke reden van zijn komst. Dat zijn aanzoek gunstig was opgenomen, bleek genoeg uit de gelukkige gezichten van de beide minnenden, toen ze elkander „goeden nacht" wenschten.

* * *

Op den trouwdag, zes maanden later, trok Britton zijn vriend ter zijde:

„Het verwondert mij niets, dat Karlowitch afwezig is," zei hij. „Geen mensch ziet gaarne dat de vijand succes en geluk heeft, dien hij eerst getracht heeft te vermoorden!"

„Vermoorden? Waarde Britton, wat bedoel je eigenlijk?"

„Je herinnert je dat revolver-idee van jou? Het zou jou bijna je leven gekost hebben. Dat beest van een Karlowitch en zijn secondant, die schurk Chaillu, hadden afgesproken de ledige revolver te merken.

Ik zag nog net, hoe hij het handvat merkte.

Karlowitch hoopte het eerst te mogen kiezen.

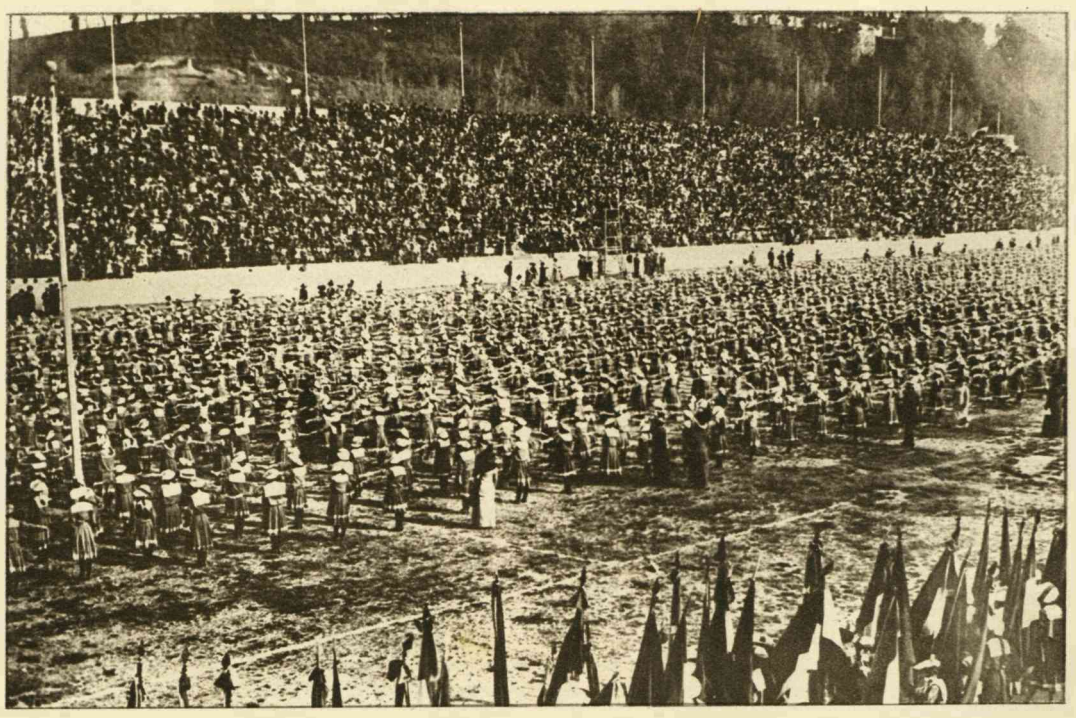
Dat had voor jou de dood beteekend. Daarom verzette ik me hiertegen met alle kracht.

Chaillu, de fielt, denkende dat ik met jou een zelfde afspraak gemaakt had, eischte toen dat jij geblinddoekt zou worden.

Je goed geluk deed je de ledige revolver kiezen, maar het was een dubbeltje op zijn kant.

Het moordplan was niet gelukt!"

Fred schudde zijn vriend de hand en zijn krachtige greep was welsprekender dan woorden zouden geweest zijn.

FEEST TE ROME.

In het stadion National werd de vorige week het feest „Natale di Roma" gevierd. Aan de sportdemonstratie namen 4000 kinderen deel. Meer dan 10.000 personen, waaronder de Koninklijke familie, woonden het feest bij.